

Arrest

nr. 52 699 van 8 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TOURY, die loco advocaat K. WILLOQUE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 april 2010 het Rijk binnen en diende op 29 april 2010 een asielaanvraag in. Op 28 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, tot de Khalkh-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. In augustus 2009 kregen u en uw vriendin, Boldbaatar Ganchimeg, van uw kennis Gombo het voorstel om uw vriendin tewerk te stellen in een restaurant van zijn zus in Beijing, Volksrepubliek China. Ze zou daar veel geld verdienen. In september 2009 vertrok uw vriendin naar Beijing. Ze ging met u telefonisch contact opnemen zodra ze in Beijing was aangekomen. U vernam echter niets meer van haar. Op 18/10/2009 nam u opnieuw contact op met uw kennis Gombo

om te vragen of hij nog iets van haar had gehoord. U dreigde ermee naar de politie te stappen als u niets van haar hoorde. Hij stelde voor om af te spreken aan het restaurant Byangol. Hij zou u in contact brengen met iemand die er meer over wist. Toen u naar de afspraak ging was Gombo er echter niet. Er stonden twee onbekende mannen die u in de auto deden stappen. Ze brachten u naar een afgelegen plaats onder de Marchel-brug. Daar sloegen ze u in elkaar en zeiden ze u dat u uw mond moest houden of dat ze u anders zouden vermoorden. U stapte die dag nog naar het politiekantoor van Khan-uul in Ulaanbaatar, niet ver van de plaats van het gebeuren om klacht in te dienen. De politie zei u dat ze u nog iets zouden laten weten. U vernam echter niets meer van de politie. Door de slagen was u een week bedlegerig. U had een hersenschudding, verwondingen aan uw rug, blauwe plekken en u vermoedt dat er drie ribben waren gebroken. U liet zich niet medisch behandelen omdat u geen geld had en omdat u niet wou aanschuiven voor een medisch onderzoek. Terwijl u een week thuis was kreeg u bezoek van twee mannen, onder wie één van de mannen die u in elkaar hadden geslagen. Ze wilden dat u meewerkte aan hun vrouwenhandel. Indien u zou weigeren zouden u en uw vriendin worden vermoord. Omdat u bang was ging u akkoord. U vreesde dat uw leven in gevaar was en besloot het land te verlaten. U vroeg een paspoort aan in november 2009 en zocht contact met iemand die een visum voor u kon regelen. Rond 24/11/2009 nam u de trein naar Moskou, Rusland. Vervolgens werd u per vrachtwagen naar Frankrijk gebracht. U kwam op 01/12/2009 in Frankrijk aan. Dezelfde dag nog bood u zich aan bij het Franse Vreemdelingenlegioen. U legde er testen af. Op 07/12/2009 ontving u een beslissing dat u ongeschikt werd verklaard. U deed een tweede keer testen op 07/03/2009 [lees 2010] maar werd opnieuw afgewezen. Op 28/04/2010 verliet u Frankrijk en kwam u naar België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een beslissing neer van het Franse Vreemdelingenlegioen en afdrukken van een aantal webpagina's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw asielmotieven op zich -uw vrees dat u en uw vriendin door enkele mannen zouden worden vermoord omdat u niet zou willen meewerken aan vrouwenhandel – niet ressorteren onder de Criteria van de Conventie van Genève (CGVS pp. 4-5). U wordt door die mannen immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging of activiteiten, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren, maar omdat u niet aan hun illegale praktijken wou meedoen. Uw asielmotieven zijn louter gemeenrechtelijk van aard en u dient zich aldus voor deze zaken te wenden tot de Mongoolse autoriteiten. Dat u dit zou hebben gedaan maakte u echter onvoldoende aannemelijk. U verklaarde dat u de dag dat u in elkaar werd geslagen naar de politie stapte maar dat u niets meer van de politie vernam (CGVS pp. 5-6). Dit belangrijke gegeven had u echter niet vermeld in uw Vragenlijst die u samen met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde. Bij confrontatie hiermee beweerde u te denken dat het niet zo belangrijk was, wat zeer merkwaardig is (CGVS p. 6). U kunt het bestaan van deze klacht ook niet aantonen. U verklaarde dat u een bewijs van aangifte had verkregen maar dat u dat in Mongolië bent verloren (CGVS p. 7). In de context van de overige vaststellingen komt deze verklaring echter ontwijkend over. Bovendien dient dienaangaande te worden opgemerkt dat u, indien de lokale politie niets ondernam zoals u beweerde, toch naar de hogere autoriteiten kon stappen. U hebt echter nagelaten deze stap te zetten. Dat u dit niet deed omdat u toch geen persoonlijke lijfwachten kreeg en ze nooit uw leven zouden garanderen is hiervoor een onafdoende reden (CGVS p. 6). U hebt immers niet eens geprobeerd hun hulp in te roepen. Evenzo hebt u nagelaten een advocaat te contacteren om te zien wat u aan uw problemen zou kunnen doen in Mongolië. Dat u daaraan niet zou hebben gedacht is, gezien de ernst van de feiten, onaannemelijk (CGVS p. 6). Verder hebt u nagelaten een mensenrechtenorganisatie, NGO of een andere hulporganisatie of rechtsbijstandorganisatie te contacteren. Dat u daar de tijd niet voor had omdat u ondertussen zou kunnen worden vermoord is tevens onaannemelijk (CGVS p. 6). U werd immers op 18/10/2009 in elkaar geslagen en met de dood bedreigd en in de week die daarop volgde werd u een tweede maal bedreigd opdat u zou meewerken aan vrouwenhandel (CGVS p. 5). U verliet Mongolië echter pas rond 24/12/2009 en had dus ruimschoots de tijd om dergelijke hulp te zoeken (DVZ verklaring punt 34). Dat u nagelaten hebt in Mongolië deze stappen te zetten bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder dient er te worden gewezen op het feit dat u voor het CGVS verklaarde dat niet alleen u werd bedreigd tijdens het bezoek thuis van die twee mannen, maar dat ze er ook mee dreigden uw vriendin te vermoorden indien u niet zou meewerken aan hun vrouwenhandel (CGVS p. 5). In uw Vragenlijst ingevuld op DVZ vermeldde u enkel dat u met de dood werd bedreigd. Het feit ze er mee dreigden ook uw vriendin te vermoorden, vermeldde u echter niet en u

gaf hier geen afdoende verklaring voor. U stelde misschien zenuwachtig te zijn geweest, wat onvoldoende is (CGVS p. 5). Het is trouwens weinig aannemelijk dat die mannen u enerzijds in elkaar zouden hebben geslagen en u met de dood zouden hebben bedreigd opdat u uw mond zou houden, maar dat ze u anderzijds zouden dwingen mee te werken aan hun criminele activiteiten. Door uw gedwongen medewerking zou u immers beter op de hoogte zijn van hun criminele activiteiten en dus voor hen een hoger risico vormen indien u door de autoriteiten werd opgepakt (CGVS p. 5).

De ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt versterkt door het feit dat u van 01/12/2009 tot 28/04/2010 in Frankrijk verbleef en -terwijl u zich daar wel twee keer aanbood bij het Vreemdelingenlegioen- er geen asiel aanvraag, noch bij uw aankomst in Frankrijk, noch tussen de twee testen bij het Vreemdelingenlegioen in, noch na de tweede weigering door het Vreemdelingenlegioen (CGVS 3-4). Nochtans verbleef u illegaal in Frankrijk (CGVS p. 3). Uw uitleg hiervoor, dat u vernomen had dat asielzoekers uit Mongolië er niet worden opgevangen is onafdoende, u hebt het immers niet geprobeerd (CGVS pp. 3-4). Hieruit kan bovendien worden afgeleid dat uw asielaanvraag in België o.a. is ingegeven door deze dubbele weigering door het Vreemdelingenlegioen en bovendien kan worden gesteld dat u om andere redenen dan de nood aan bescherming wegens een vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie naar Europa bent gekomen. Dienaangaande dient er ook te worden gewezen op uw verklaring bij de DVZ (punt 34) waarbij u nadat u een tweede keer werd geweigerd door het Vreemdelingenlegioen opnieuw bij een vriend ging logeren die tevens in het Vreemdelingenlegioen diende. U vertrok pas naar België op 28/04/2010, nadat zijn tijd bij het Franse Vreemdelingenlegioen er op zat en hij terug moest keren naar Mongolië (DVZ verklaring punt 34). Uw komst naar België was dus ingegeven door het feit dat u geen opvang meer had in Frankrijk. Het feit dat u zo lang wachtte met het aanvragen van asiel na uw aankomst en verblijf in een land dat de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend en geratificeerd, stemt niet overeen met de houding van iemand die zijn land van herkomst verlaat wegens een vrees voor zijn leven of integriteit.

U legt ook geen enkel begin van bewijs aangaande uw identiteit en reisweg neer. Over de identiteitsdocumenten waarover u in Mongolië beschikte -een identiteitskaart en een geboorteakte- legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde u dat u uw geboorteakte en identiteitskaart had achtergelaten in Mongolië maar dat u deze documenten zou proberen te bemachtigen (Verklaring punt 21). Voor het CGVS (p. 3) verklaarde u echter dat u deze documenten had afgegeven aan iemand om uw reispaspoort te bekomen en dat u ze niet hebt teruggekregen (CGVS p. 3). U had voor deze tegenstrijdigheid geen aannemelijke verklaring. U verklaarde louter dat u het niet meer weet en op DVZ wel had gezegd dat u ze aan iemand had gegeven, terwijl dit niet blijkt uit het administratieve dossier. Het verslag van uw verklaringen bij de DVZ werd u echter in het Mongools voorgelezen en u ondertekende het ter aanvaarding. Verder beschikte u over een internationaal paspoort (CGVS p. 3). U legt dit echter niet neer. Uw verklaring hiervoor, dat u het in Frankrijk bent verloren komt in de context van bovenstaande vaststellingen stereotiep en ontwijkend over. Datzelfde geldt ook voor het feit dat u uw treintickets hebt weggegooid en u daardoor uw reisweg niet kan aantonen (CGVS p. 4). Dit alles laat het CGVS toe op een gerede wijze te vermoeden dat u uw reis- en identiteitsdocumenten achterhoudt ten einde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit en reisweg te verhullen.

Gezien de talrijke ongeloofwaardige elementen in uw relaas dient het CGVS vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u wel neerlegde kunnen de appreciatie van uw asielrelaas door het CGVS niet in de positieve zin ombuigen. Ze doen immers niet af aan bovenstaande vaststellingen. Wat het document van het Franse Vreemdelingenlegioen betreft dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat het een persoon met de naam van Baaghii Timka betreft en dat u niet kunt aantonen dat u die naam in het legioen zou hebben gekregen. Anderzijds toont dit document enkel aan dat de erin vermelde persoon door het Franse Vreemdelingenlegioen werd geweigerd. De afdrukken van de webpagina's bevatten louter algemene informatie over vrouwenhandel en mensenhandel in en vanuit Mongolië. Nergens hierin wordt naar uw persoonlijke asielrelaas verwezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de *“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder het beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan het Commissariaat-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geboorteakte en identiteitskaart in Mongolië te hebben achtergelaten, terwijl hij later tijdens het gehoor door de commissaris-generaal verklaarde die documenten te hebben afgegeven ten einde een reisdocument te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoeker vertrok naar Frankrijk met een geldig paspoort en visum dat hij voorlegde bij zijn aantreden bij het vreemdelingenlegioen. Dat hij dit achteraf verloor op de metro in Frankrijk is een ongestaafde bewering nu hij geen aangifte van verlies heeft gedaan. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt is het attest van het vreemdelingenlegioen dat wordt voorgelegd geen bewijs van identiteit aangezien van algemene bekendheid is dat legionairs een nieuwe identiteit krijgen. Verzoeker toont niet aan op welke naam de attesten werden uitgereikt en bij gebrek aan geldige Mongolische identiteitsdocumenten kan evenmin worden vastgesteld welke naam hij in werkelijkheid draagt, de in België verklaarde naam of “Baagii Timka”. Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen problemen had of heeft met de Mongolische Republiek. Hij beschikte bij zijn vertrek uit Mongolië over alle nodige identiteitsdocumenten zodat het niet neerleggen van deze identiteitsbewijzen zijn geloofwaardigheid fundamenteel aantast.

3.2. Verzoeker stelt in Mongolië de vrouwenhandelaars te vrezen van wie zijn vriendin het slachtoffer was geworden. Verzoeker brengt echter geen enkel objectief element aan ter staving van zijn

beweringen. Bovendien legde hij incoherente verklaringen af over de bedreigingen door de mensenhandelaars en het neerleggen van een klacht bij de politiediensten. Tijdens het CGVS-verhoor verklaarde verzoeker dat zowel hijzelf als zijn vriendin met de dood werden bedreigd tijdens het bezoek van de vrouwenhandelaars, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat enkel hijzelf met de dood werd bedreigd. Voorts vermeldde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat hij de dag nadat hij werd mishandeld naar de politie stapte om klacht neer te leggen. Toen verzoeker met deze inconsistentie werd geconfronteerd tijdens het verhoor stelde hij *“ik dacht dat het niet zo belangrijk was”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Volgens verzoeker is *“Het feit dat er bepaalde onsamenhangende elementen waren of dat bepaalde details niet werden verteld tijdens het invullen van de vragenlijst is te wijten aan de tijdsperiode die is verlopen tussen de feiten en het verhoor en de zekere mate van ongemakkelijkheid die verzoeker ondervond bij zijn aankomst in België. De inconsistenties bestaan erin dat bepaalde zaken in eerste instantie niet werden verteld aan de DVZ, maar later, tijdens het meer uitgebreide interview, waarbij verzoeker meer tijd kreeg om zijn verhaal op een rustige wijze uiteen te zetten, wel naar boven kwamen, Dit kan geenszins rechtvaardigen dat aan het verhaal van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.”*

3.2.1. Verzoeker gaat voorbij aan de verantwoordelijkheid die een kandidaat-vluchteling draagt in een asielprocedure, namelijk in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792), te meer nu bovenstaande elementen de kern uitmaken van zijn asielrelaas. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker nooit blijkt heeft gegeven van een *“ongemakkelijkheid”* die hem ervan zou beletten zijn verhaal correct te vertellen. De motieven van de bestreden beslissing blijven op dit punt derhalve staande.

3.3. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder ondergraven nu verzoeker geen inspanningen deed om het probleem van mensen- en vrouwenhandel aan te geven bij zijn nationale autoriteiten. Verzoekers bewering *“In Mongolië bestaat er echter geen netwerk van rechtsbijstand voor de gewone armere bevolking. (...) Eenzelfde onwetendheid had hij wat betreft het bestaan van NGO's en andere mensenrechtenorganisatie die hem misschien konden helpen. Het op de hoogte zijn van het bestaan van dergelijke organisatie en het contacteren ervan kan voor een relatief arme burger als verzoeker, niet zomaar als een evidentie worden beschouwd”* kan niet overtuigen. Indien verzoeker een reis naar Europa kan financieren kan niets hem ervan beletten deze beschikbare fondsen in Mongolië aan te wenden. Overigens legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bestaan van een klacht bij de politie en legt hij geen bewijs van deze klacht voor. Verzoekers beweerde onwetendheid over de mogelijkheid nationale bescherming te zoeken bij de overheid, het gerecht of bij niet-gouvernementele organisaties kan evenmin overtuigen. Immers hij verklaarde zelf *“Het heeft tijd nodig [NGO of mensenrechtenorganisatie te contacteren] en ondertussen kan ik altijd vermoord worden”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 6) en bevestigt dat hij geen inspanning leverde in eigen land een uitweg te zoeken.

3.3.1. Waar het verzoekschrift meent dat *“diverse publieke bronnen bevestigen dat, ondanks recente inspanningen, de overheid nog onvoldoende onderneemt om tegen vrouwen- en meer in het algemeen mensenhandel, op te treden”*, wordt geenszins verduidelijkt wat die *“publieke bronnen”* zijn. Daarenboven kan verzoekers verzuim zijn vriendin te helpen hem eveneens worden aangewreven nu hij wist wie zijn vriendin naar Beijing had gebracht en waar ze tewerkgesteld werd, met name in een restaurant van de zus van Gombo. De Raad stelt vast dat verzoeker niet gehandeld heeft in het voordeel van een beweerd slachtoffer van mensenhandel. Hij heeft noch zijn autoriteiten, noch andere instanties benaderd met het bewijsmateriaal waarover hij volgens zijn zeggen beschikte. Aldus heeft hij zelf nagelaten niet enkel zijn vriendin maar ook zichzelf te behoeden voor de agressie van mensensmokkelaars. Hoe dan ook heeft verzoeker bezwaarlijk de mogelijkheid van nationale bescherming uitgeput en laat hij na ook thans mogelijkheden te benutten om vrouwenhandel volgens de geijkte kanalen aan te kaarten. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker, zelfs al zouden zijn beweringen waarachtig zijn -quod non-, zijn land diende te verlaten.

3.3.2. De commissaris-generaal stelt terecht dat verzoekers asielrelaas, met name problemen met vrouwenhandelaars, in wezen gemeenschappelijk van aard zijn en aldus, voor zover waarachtig, niet in nexu staat met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3.4. Verzoeker houdt vol een “zekere vrees en wantrouwen” te hebben “ten aanzien van asiel in Frankrijk” nu hij bij zijn binnenkomst in Frankrijk van landgenoten had vernomen dat “het zeer moeilijk was om als Mongool asiel te krijgen in Frankrijk”. Verweerder merkt terecht op dat “van verzoeker, die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève inroept, redelijkerwijze mocht worden verwacht dat hij bij zijn aankomst in Frankrijk een asielaanvraag indiende. Het feit dat verzoeker dit niet heeft gedaan, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte”.

3.5. Betreffende de algemene internetartikelen aangaande mensenhandel dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept in een tweede middel de “Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980” in en stelt “Indien zou worden vastgesteld dat de vluchtredenen van verzoeker met te wijten zijn aan vervolging omwille van zijn politieke overtuiging of activiteiten, religie ras nationaliteit of omdat hij tot een bepaalde sociale groep zou behoren en verzoeker dus niet in aanmerking komt erkend te worden als vluchteling kan op basis van bovenstaand feitenrelaas echter niet anders dan worden vastgesteld dat hij we! in aanmerking komt om beroep te doen op subsidiaire bescherming”.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK